

[Pürschel.]

egentlig krævedes, og som for Det radikale Partis Vedkommende betyder, at de gaar med til noget, som de anser for direkte skadeligt for Landet, for farligt. Der er Grund til her at minde om, hvorledes tidligere Forsvarsforlig er blevet behandlet i socialdemokratisk og radikal Presse og af Rigsdagsmænd.

Jeg skal ellers ikke grave Fortiden op, men over for Det radikale Parti er der jo ikke nogen som helst Grund til at vise Skaansel; lad dem bare blive konfronteret med deres Fortid. Vi ved jo alle, hvorledes „Politiken“ Gang paa Gang paa Forsvarsforlig mellem Venstre og Konservative klistrede Plakaten „Raaddent Forlig“. Hvad var Begrundelsen? Det var den, at de to Partier her havde svigtet det, der var deres Overbevisning med Hensyn til denne Sags Løsning, af Hensyn til andre politiske Opgaver. Det var Begrundelsen. Nu har vi hørt Det radikale Partis Ordfører sige ganske klart, at naar hans Parti gaar med til dette, er det ikke, fordi de mener, det er rigtigt, det, der sker her, men det er, fordi der er saa betydningsfulde andre Opgaver, der skal løses. Hvad er det andet, end at Det radikale Parti her gaar med til en Ordning, der er mod deres Overbevisning endogsaa i en saadan Grad, at de anser det for direkte farligt for Landet? Og det gaar de med til for at kunne løse andre Opgaver. Altsaa, efter deres eget Ræsonnement et bundraaddent Forlig. Ja, det ærede Medlem Hr. Rager skal ikke overanstrenges sig med at forsøge at smile. Der er ingen, der tror, at det morer ham. Jeg skal blot minde om en Ting: at her gaar Det radikale Parti med til at gennemføre en Ordning, hvori der dog findes et Luftværnsregiment. Hvad sagde Formanden for Fredsforeningen, den tidligere radikale Folketingsmand Jesper Simonsen om dette? Han sagde, at de, der opretholdt Forestillingen om, at et Luftbombardement vilde finde Sted mod de indgaaede Konventioner, og saaledes bidrog til at undergrave disse Konventioner, det var Folkefjende Nr. 1. Det var det, han sagde, nu kan Det radikale Parti jo selv smage.

Der er rørt ved Spørgsmaalet om Folkeafstemning. Dertil vil jeg gerne sige, at allerede i 1922, da jeg havde den Ære at tale paa mit Partis Vegne som Ordfører ved Forsvarslovenes Behandling, erklærede jeg, at jeg for mit Vedkommende ikke vilde være bange for at lade gaa til en Folkeafstemning det Spørgsmaal, om man her i Landet ønskede et Forsvar eller ikke et Forsvar.

Dengang var man fra radikal Side meget ivrig efter at faa Forslaget ud til Folkeafstemning. Man paastod, at Venstre og Konservative, som jo ganske vist havde Flertallet af Vælgerne, havde ikke paa denne Sag lagt Tingene saa klart frem, at de kunde være sikre paa, at de havde deres Vælgere bag sig; derfor maatte der en Folkeafstemning til, thi enhver Forsvarsordning, der skulde holde, maatte have et Flertal i Folket bag ved sig. Gør vi nu Stillingen op i Dag, saa ved vi, at Konservative ønsker meget mere end dette Forslag, at Venstre ønsker noget mere, at Socialdemokraterne ønsker mere, og at de Radikale ønsker mindre. Var det mon ikke rigtigt at spørge Vælgerne, vilde det mon ikke være det bedste at sikre sig, at man nu havde forstaaet Vælgerne rigtigt? For det er vel ikke det ærede Medlem Hr. J. P. Larsens Mening at sige, at Socialdemokratiets Fremgang i Stemmer ved sidste Valg skyldes dets ændrede Holdning i Forsvarsspørgsmaalet. (J. P. Larsen: Det har jeg heller ikke sagt). Nej, jeg tænkte det nok, der er Grænser for den Dristighed, der kan ventes selv hos en socialdemokratisk Ordfører. Nej, Fremgangen i Stemmer skyldtes jo noget helt andet, det ved vi jo alle. Og eet er jo sikkert, at Det radikale Parti er ikke gaaet til Valg paa noget i Retning af det, som her foreslaas. Det er fuldkommen knippelsikkert. Der findes ikke en Mand i dette Ting, der vil vove at staa op og sige, at Det radikale Parti ved Valget er gaaet ud og har sagt, at de vilde gøre det, der her er sket, end ikke det ærede Medlem Hr. Rager. En saadan Mand findes ikke, og saa spørger jeg, idet jeg appellerer til Partiets glørværdige Fortid, hvor det gik ind for dette, at intet Mindretal her i Landet skulde bestemme, hvorledes Forsvarsordningen skulde være — saa spørger jeg dette Parti: Har de Mod paa en Folkeafstemning?

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Aksel Larsen: Maa jeg først komme med en Bemærkning til Forsvarsministeren, som jeg glemte før. Forsvarsministeren imødegik Tanken om en Folkevæbning med den Indvending, at den vilde koste for mange Penge. Jeg vil dertil sige: For det første, saa var det altsaa et fuldkommen vildt Forslag, Socialdemokratiet forfægtede før Verdenskrigen. For det andet, Indvendingen har ikke noget reelt paa sig. Jeg har ikke talt om, at denne Folke-